

Megvárom míg abbamarad, kinyitom a szemem és azon gondolkodom így, mielőtt kikelek az ágyból, hogy ez a Măraști-negyedi ortodox kistemplom vasárnapi hangos miséjétől miben különbözik, hogy hány óra lehet, te jóisten, és hogy minden nap ez lesz-e.

Milyen nap van? Kedd.

Kedden van Udvarhelyen piac. Ezt a napokban derítettem ki. **A tegnapi ruhákat veszem fel,** mert azt képzelem, hogy azok, akikkel tegnap találkoztam ebben az órában úgysem ott mászkálnak, ahol most én fogok.

A tömbházban egy nénivel találkozom, az arcán sok meleg és sekély ráncot viselő nénivel, akinek egy **hosszú és keskeny retikülje van, és nem siet sehova.** Én sem.

5. sz. oldal
Kezicsokolom – utolerem a nénit.

Megáll, felnéz – *Szia, drága*. Életünkben nem találkoztunk, ez egy szuper kezdet. A másodikon egy nyitott lakásajtóban végződik a lépcső, a lakásban a folyosó végén nappali,

a nappaliban egy széken egy másik öreg hölgy

. Szellőztet, de így, mert ha az ablakokat nyitja ki: huzat van. Megy a tévé.

Negyed kilenc van, az utóbbi tíz-tizenöt évben kitolódott a munkaidő kezdete. És én azt hittem, hogy ez csak a nagyvárosokban van így. De lehet, hogy igazam van, hogy mindenki nyolcra jár, csak most mindenki egyszerre késik el, egyszerre siet, egyszerre ideges.

A körforgalmat nem tudják az udvarhelyiek használni

– ezt hallottam hétvégén. Gonosz kíváncsisággal nézem, hogy kinek az arcán van a halvány kétségbeesés, amikor nem tudod pontosan, mit kell csinálni, de csak go with the flow, **majd a többiek reakciójából rájössz, mi a helyzet**, amikor lesed, más hogy csinálja.

Ógya ő is, és ő is egy nagy családhoz tartozik, egy községhez, ahol mindenki ismeri, és mindenki tudni akarja, hogy mi van a piacon. A piac a legjobb helye egy városnak.

Az Obor-piac a legbarátságosabb hely, az emberek meg akarnak ismerni, hogy eladják a portékájukat, megkérdezik, mit főzöl, megkérdezik, hogy csinálod, mert tudják, hogy nem a terméket kell eladni, hanem az életformát. Udvarhelyi piacosok üzenem: indokolatlan összegeket el tudok költeni gyümölcsökre és zöldségekre, csak azért, hogy beszélgessek velem.

Udvarhely legamerikaifilmesebb szupermarketje.

Egy eseménydús napot képzelj el, amikor a férfi és a nő elmenekülnek egy bérnyilkos elől, aki már reggel nyolc előtt lemészárolta mindkettejük családját, és elrabolja az első autót, ami kéznél van, majd hosszú kilométerek után kikötnek Udvarhelyen a Penny parkolójába, és bejönnek vizet venni. A polcokat, a lámpákat, a padlót, az egész helyet egy ilyen filmnek rendezték be.

Közelkép az arcukról... és bummm szétlövik a fejüket és, mondjuk, hogy **a tusfürdőkre loccsan az agyuk** . Ha egy

Tarantino-filmben lennénk például.

En a laskát a spenóthoz vettem.

Ma mindenki laskát ebédel. Hátramosolygok. Amíg a fizetéssel járó dolgokra figyelek, a beszélgetés elterelődik valahogy oda, hogy „– **Pedig kövér vagyok, nem kéne ennyi laskát enni.** – Én is kövér vagyok, de most mit csináljak, ha szeretek élni” . □ És eltölt valami nyugalomérzetet, hogy hatvan fölött is ugyanarról fogok beszélni a barátnőimmal, mint most, hogy te is leszel öreg, Kata, és nem fogod érteni, miért sajnálnak, mert te csak szeretsz élni.